

Нису неки дани за смејање, али јуче ме је, драги читаоци, заиста разгалио један твит:

"Макси. Стојимо у реду. Циганчићи у папучама. Једна госпођа умотала целу главу у завоје ко Тутанкамон. Ја имам рукавице, ал' ми леви палац слободно зева, без маске. Нас може да спаси само ако се корона сажали кад види какви смо."

Можда се не бих толико смејала да нисам у Крагујевцу где повремено морам да изађем из куће, у набавку за две "главне мете овог напада", како рече председник за пензионере. Мете су ми сад затворене у кући, повремено их пустимо да се изјуре по дворишту, али генерално, злоупотребљавају ситуацију, пландују и извољевају.

Изађем тако јуче из куће, кренем у лов на грејпфрут, неки специјални кекс и још неколико ствари које ове моје мете у животу нису хтеле да једу, а сад им баш то хитно треба. Оћу да се смрзнем, али лакше ми да обучем јакну од лажне коже и после је пребришем, него да мислим да ли ми се корона увукла у капут. На рукама ми рукавице за фарбање косе. Таксиста ставио оне жуте за прање судова. Потеземо спреј-боце асепсола једно на друго ко код ОК Корала, да видимо ко је бржи на обарачу. Остатак пута оговарамо гастарбајтере јер не седе код куће.

Напољу, стварно, на себе навуко ко шта има. Рукавице за заваривање, скијашке рукавнице, кесе за замрзивач... Маски нема, жене везале ешарпе преко уста, неколико њих пелене, пешкире, али ретко ко без ичега. Код банке, две жене се срећу, грле се и љубе, ми узвишена бића гледамо их с презиром. У центру града, у башти кафића, четири јунака збили главе око једног стола, чују се пролазници како цокћу, али ова четворица крупни, нико не сме ништа да им каже.

Испред апотеке ред, али сви држе растојање, улазе један по један, апотекарица шизи јер унутра сме да нас буде чак троје. Појављује се полицајац, нешто ме пита, гледам на сат, па побогу, тек је 3 поподне, шта ходе овај... Пита ме да ли апотека има маске. Иди, човече, с милим богом...

Ванредно је стање и наравно да нам је све ванредно. Мени је најванреднија, међутим, напрасна увиђавност и љубазност мојих суграђана. То ти каже где има рукавица, где можда стигну маске сутра поподне, то ти да крој за маску у кућној изради, па пита шта да ради јер нигде нема алкохола, кад кренеш ка једној апотеци каже ти да маски нема, да не улазиш без везе, он већ питао... Маше ти у одласку руком, а на руци она кеса од два динара.

Много смо јадни и много ништа немамо. Дохватили смо шта смо стигли да се заштитимо. Шијемо маске од јастучница и делимо упутства за шивење по интернету, сви смо постали хемичари па рачунамо колико доместоса сме у воду, а да се не потрујемо. Стварно, нас корона кад види, има да се сажали.

(Време)